

Naar, en lille Opsiøppernæse og dette barnlige Smil om Munden, der ofte indfinder sig hos unge Damer, naar de har passeret de fem og tyve. Hun klæmmedes noget ved, at hun ingen Hals havde, en Mangel, der blev saa meget mere iøjnefaldende paa Grund af hendes ikke almindelige pberligere fremførelse af hendes ungdommelige et Raderbælte om Livet og en uhyre Galstræve med paa Bryllet og ud paa Skuldrene.

Hun var Provstens eneste Barn og hans Af- sin Moder, og hele hendes Væsen var tydelig præget af, at hun siden havde høst Styret i berømmelse og beundrede lille Husmoder. Provst- Tonelsen selv betragtede hende som et Vidunder- barn. Hun behandlede hende bestandig med næsten fuldstændig, som var hun virkelig sig hende saa en højere Art.

Endog i den fremmede Kapellans Nærberelse kunde han ikke lægge Skjul paa sin Tilbedelse. Da hun bragte ham Teen, greb han hendes luttende lille Haand og kyssede den næsten med en Elfers Genrykkelse.

De stulde just til at rejse sig fra Bordet, da Gustets gamle halve Pige kom ind fra Køkkenet og meldte, at der holdt en med Slæde uden for Por- ten, som absolut maatte tale med Provsten.

"Paa denne Tid af Døgnet!" udbrød denne idelpaaende. "Hvad vil han?"

"Det ved jeg saameend ikke noget om. Det kender jeg slet ikke noget til. Men for Resten sagde han, at det var til en syg, han skulde hente Provsten."

"En syg! I dette Vejr! Og nu midt om Natten! . . . Hvem er den Mand?"

"Ja, jeg kender ham saameend ikke. Men han siger, at han er Anders Jørgensens Søn fra Skibberup."

"Hm! Saa det er den gamle Anders Jør- gen, der skal bort . . . Men Vejene maa jo være ganske ufremkommelige. Er det ikke et for- rygende Vejr?"

"Ja, det kender jo en anden ikke noget til. Men ellers er det vistnok meget stille nu. Og naar han er kommen frem, kan han vel ogsaa komme tilbage."

"Naa, ja . . . Hvor er han henne da?"

"Jeg viste ham ind paa Kontoret."

Provsten drak ud af sin Kop, tørrede sig ørger- lig med Servietten om Hagen og rejste sig.

Idet han gik igennem Dagligstuen, fremdrog han af sin Baglomme en høj, snorebesat Silkekald, med hvilken han yndede at smykke sig ved Lejlig- heder, hvor han ønskede at give sin Stikkelse for- øget ærefrygtindgydende Glans. Efter tillige paa Vejen at have rømmet sig kraftigt et Par Gange, ligesom for at forberede den ventende paa sin Tilsynsomst, traadte han ind i Studereværelset eller "Studerekontoret", som hans Sognebørn kaldte det, og hvilket sjældent nogen nærmede sig uden med en Beklemmelse, som var det en af Helvedes Forgaarde.

(Fortætt.)

Langfredag og Paaske.

Fader saar ved sit elskede Barns Sygeleje. Han siger til Drengen, der har megen religiøs Sans og altid har fundet Glæde i de bibelske Fortællinger: "Jeg vil give dig en smul Bog, hvori der staar meget at læse om den kære Herre Gud, om den kære Jesus og om de hellige Engle."

Barnet ser i Silde og ud paa Faderen med store Øjne. Endelig siger det: "Og om Abraham!"

Manden forklær Drejet; men det gaar ham som et Sværd gennem Sjælen. Han søger at lade Sønnens Tanter i en anden Retning; men gentagne Gange lyder det til ham: "Ja, Fader, og om Abraham!"

Omhyder finder Faderens Hjerte ved Guds Naade Fred. Og da han maa lufte sit dybe Barns Øjne, tænker han paa Abraham, der ikke staaede sin eneste Søn, og han kan nu bede: "Se din Vilje som i Himlen, saa og paa Jorden!"

Du, kære Læser, har maaske ogsaa et kært Barn eller en anden dyrebart Guds Gave. Saa tænk du ogsaa paa Abraham og bed om noget af hans Tro. Da vil du ogsaa i tunge Prøvelsens Stund bevare Troen og være lydig. Og da vil Gud ogsaa lade Prøvelsen faa et saadant Udfald, at du kan være det, saa Langfredagsmerten bliver til Paaskeglæde.

Rio de Janeiro.

(Med Billed.)

Brasiliens Hovedstad, Rio de Janeiro, ligger paa den vestre Bred af en stor Havnbugt, lige beramt for sin Størhed og for den Sejlsads, som her finder Sted, snart med Verdenshavet, snart op ad Landets brede Floder. Allerede Ind- løbet til Bugten frembyder et yderst forarvet Syn. Vældige Granitklipper med de besynderligste Former hæver sig stumdom lodret op af Havet og danner ligesom naturlige Mure omkring Bugtens Vinding. Sær- lig vil en enkelt Gruppe fjeldstikfeller til venstre altid tiltrække sig den rejsendes Opmærksomhed. De kaldes i Almindelighed "Stenmanden", da de har megen Lighed med et ubstrakt Menneske. Fjederne dannes af den karakteristiske "Sukkerkop", Henderne af Corcovado, Hovedet med den bounboniske Profil dannes af det mærkeligt formede Bjerg Gabia. Bugten, der, som antyder, optager en Mængde Flo- der, Bække og Vanddrag, er tillige rig paa Der og Klippepartier, hvoraf flere er bejættede.

Rio de Janeiro ligger med Størsteparten af sine Bygninger paa Bugtens vestre Bred. Sta- dens eneste Del, som antages at være bleven opført i Aaret 1564, ligger paa en kuperet Slette mellem to Rækker klippefulde sammenhengende Landhøjder. Den sydlige slutter med en Odde og bærer Castellet San Sebastiao, den nordlige slutter med Morro de San Bento. Mellem begge Punkter befinder sig Landingspladserne, Raiernes og Torvet med det kejser- lige Slot. Højene i den ældre Del af Staden stræk- ker sig, efterhjem Klipperne afgiver Plads, lige til Capella da Nossa Senhora da Gloria, men længer borte, ved Botafogo-Bugten og Praria Flamengo, ligger de fornemme Kvartierer, rige paa Villæer og Gaver. Endog Dalene, som naar lige ned til Strandbredden, er overaaede med prægtige Haver og Landsteder. Egentlig har Rio de Janeiro, lige- som alle Brasiliens Stæder, ingen smukke Bygning- ger. Overraskende ved sin Størrelse er kun Dom- kirken Cathedrale da Candelaria, Kirken S. Fran- cisco og flere Klostre paa de Højder, som gennemstrøger Staden.

Braamunken.

Fortælling af Garit Aflar.
(Fortætt.)

Du har snuset at tale med mig," sagde Biffert, da Fangevogteren havde forladt dem.

"Jeg troede ellers, det var jer, som vilde tale med mig, siden I kommer rejsende saa lang Vej fra. Bringer I Løsepenge med jer?"

"Nej! men jeg kan føre dig til et Sted, hvor de vil blive dig udbetalt!"

"Det er lovlige silde taget. I hørte vel, hvad vi beskæftigede os paa Stævnet? De Herremænd er bleven dyrere end silde. Hvorfor troede I saa længe? Hvad vil I heroppe i Aften? Overliste os, fange os, dræbe os? — Lad os tale ærligt med hinanden."

"Gode! Lad os tale ærligt med hinanden. — Jeg kommer ikke for Løsepengenes Skyld, ikke heller for de fangne Herremænds, de vil blive frelse endda."

"Saa maa I skynde jer," sagde Henning, "i Morgen vil det være for silde."

"De vil blive frelse, du kan stole derpaa." "Men naar I ikke bringer Penge med jer og heller ikke bryder jer om at frelse eders Venner, for hvis Skyld kommer I da?"

"Jeg kommer for at frelse dig," sagde Biffert. Henning brast i Latter og sprang op fra Baar- ren. "Nig!" gentog han spottende. "Mon det ogsaa gøres nedig?"

"Sæt dig ned," sagde Biffert rolig og hyndende, "og her mig til Ende, før du afbryder mig med din Snaf. — Hvem tog dit Barn fra Casper Gylbing, da han havde bragt det i Fængsel? Hvem hjalp dig selv, da du laa og gispede under Løv- bunkten ude i Stoven, og de søgte efter dig med deres Skytter og Hunde? — Siden jeg frelse dig før, kan det jo gerne falde mig ind at gøre det igen. — Der er ikke stort ved dig, Henning. Du styr, hvad der koster Arbejde, og lader dig drive fra Ost til Vest, ligesom Tilfældet fører det med sig. Du gaar helst uden om Pligten, naar du ser din Fordel derved, Mester og Herre vil du spille, skønt du kun fødes til Træl. — Jeg ken- der blot en god Egenkab hos dig, for den har jeg glemt alle dine Fejl: Du er trofast og hen- given mod dem, der ved at knytte dig til sig. For en Del Aar tilbage tjente du et Hestskab ovre i København, kan du mindes det?"

"Det mindes jeg godt," sagde Henning. "Det var jo hans Naade, Rigshofmester Poul Larmann, som de stak ihjel paa Højbroen."

"Det kan være det samme, hvem det var," svarede Biffert, "jeg har blot hørt fortælle, at du var den sidste af Folkene, som blev i hans Hus, at det var dig, som hjalp Fruen og hendes to Døtre paa Flugt, at du fulgte med dem, til du fik Moderen bragt i Sikkerhed paa Fyn, den ene Datter hos hendes Fæstemand, Abraham Gylben- stjerne, og den anden hos Casper Gylbing paa Trananders."

Henning sad paa Ranten af Baaren og klippede sit Skæg; da Biffert tav, saa han op, smilede og sagde:

"Men har I ogsaa hørt, hvorfor jeg gjorde alt dette?"

"Nej," svarede Biffert.

"Jeg tænkte det nok, nu skal I saa det at vide. Samme Aar den store Ulykke ramte Rigs- hofmesteren, havde Fruen holdt mit og Kirsten